

И тя го изчетка и приглади хубаво.

Най-добрѣ бѣ на патенцата-близнаци. Тѣ ле-
жеха на меки възглавки, притѣкмени като малки
жълти коледни пакети и радостно се пулѣха напредъ.

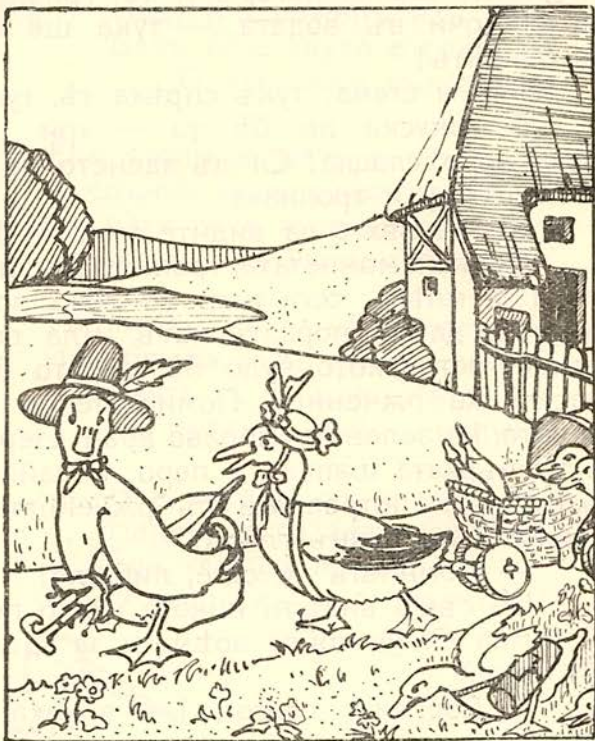
А тамъ стърчеха двѣ стѣкла съ млѣко — сж-
щински войници, застанали мирно съ „очи на лѣво!“

Бѣ имъ мал-
ко възтѣсно,
та се оплак-
ваха.

—Току вижъ,
настѣпилъни
нѣкой!—дума-
ха тѣ и имаха
право; но кой
ги чуеше?

—Ехъ, как-
то щете пѣкъ!
— думаха тѣ
докачено.

Момчетата
сбираха бил-
ки и трѣви
за ядене и ги
тѣпчеха въ
зелената те-
некиена ку-
тия, дѣто бѣ
вече закуска-

та и която тѣ трѣбваше да носятъ по редъ. Тѣ
опитваха и всички локвици по пѣтя, да видятъ
колко сж дълбоки, кой може да удържи по-дълго
съ човка въ водата безъ да поеме дѣхъ.

По-голѣмиятъ можеше да играе повече, но по-
малкиятъ го клѣвна и му отскубна три пера тамъ,
дѣто най-боли.

— Напредъ, дѣца! — викаше патокътъ, като
размахваше червеното знаме, близначетата потроп-
ваха, стѣклата-войници придрънкваха. Чудесно пѣ-
туване! Ей ги въ гората вече.